

Leven van licht*

door

Jean-Marie Decuypere

De mens verlegt graag zijn grenzen. Toch zijn er nog zekerheden in het leven, zoals de noodzaak om te blijven eten en drinken. Niet iedereen legt zich daarbij neer. Breatharians, mensen die leven van licht, vinden eten een overbodige verslaving. Ze hebben geen voedsel meer nodig want ze hebben het vermogen ontwikkeld om te leven van de universele levensenergie, ook wel Prana genoemd. Althans, dat beweren ze te doen. Hun lichaam denkt er anders over.

Inleiding

Een sympathieke jonge moeder vertelt mij de volgende anekdote. Tijdens één van die hectische dagen waar ze van alles tegelijk moest doen – multitasking noemt men dat – schoot haar ineens te binnen dat ze haar zoontje van 8 maanden zijn fruitpapje nog moest geven. Ze vliegt de keuken in om het schaaltje met fruitpap te pakken dat ze zonet heeft klaargemaakt. Maar op het aanrecht vindt ze geen fruitpap, alleen een leeg schaaltje. Ze schrikt. De laatste tijd heeft ze wel vaker concentratiestoornissen - door chronisch slaapttekort wil elk brein wel eens haperen - maar de fruitpap van je eigen kind opeten en achteraf van niets weten, dat is sterk. Ze zet die gedachte van zich af, stapt de living binnen en spreekt haar echtgenoot aan die met de baby aan het spelen is: “Heb jij de fruitpap van de kleine opgegeten?” De man kijkt haar verbaasd aan, hij valt echt uit de lucht. Ook haar zoontje komt niet in aanmerking. Op eigen kracht geraakt die onmogelijk in de keuken, laat staan bovenop het aanrecht. Bovendien is het kind nooit alleen geweest. Enigszins ontdaan moet ze toegeven dat ze echt wel de enige kandidaat is voor de verdwenen fruitpap.

Wat me hier vooral interesseert is de volkomen amnesie voor het gebeuren: zo verstrooid en/of uitgeput zijn dat een complete sequens van handelingen niet meer opgeslagen geraakt in het geheugen.

*Artikel gepubliceerd in het Tijdschrift Klinische Psychologie, oktober-december 2008, pp. 235-238.

Met dank aan de redactie van het Tijdschrift Klinische Psychologie voor de toestemming tot plaatsing op www.dokterdecuypere.be

Dissociatie

Zou het kunnen dat een vergelijkbaar fenomeen van dissociatieve amnesie optreedt, maar dan op regelmatige basis, bij diegenen die beweren te leven van licht, waarbij de ene deelpersoonlijkheid echt niet weet wat de andere deelpersoonlijkheid opeet, maar aangezien beide alters hetzelfde lichaam beheren, een goede lichamelijke gezondheid gewaarborgd kan blijven? Ik weet het, het is een ontvullende veronderstelling. Het bevestigt bovendien het cliché van de klassieke psychiater die, wanneer hij geconfronteerd wordt met het spirituele en het heilige, er niets beters op vindt dan een academische draai te geven aan zijn onwetendheid en gaat schermen met ziektebeelden. In dit geval dissociatieve identiteitsstoornis, vroeger meervoudige persoonlijkheidsstoornis genoemd. Je verontwaardiging is misschien wel terecht, maar vooraleer ik het boetekleed aantrek, wil ik aantonen dat er op zijn minst iets vreemds aan de hand is met dat leven van licht.

Lichtdieet

Mensen die eten noch drinken en alleen leven van licht zijn voor mij een bron van eindeloze verbazing. Waar halen ze de bouwstoffen voor hun verdere celdeling? Waar komt de koolstof vandaan in het CO₂-gas dat ze uitademen? Waar halen ze het water dat ze uitzweten? Hoe blijven hun haar en hun nagels groeien? Kortom, waar komt al dat extra materiaal vandaan? Er is maar één mogelijke verklaring. Wie leeft van licht, zet energie om in materie. Zoiets heet materialisatie. En zij doen het niet eenmalig, maar continu. Een absolute topprestatie. Wandelende wonderen waarvoor ik deemoedig het hoofd buig. Uitzonderlijke prestaties, of ze nu geleverd worden door wetenschappers, musici of voetballers, zijn steevast het resultaat van training en talent. Zonder hard werken kom je er niet. Maar zonder aangeboren talent bereik je evenmin de top. Daarom verwondert het mij dat breatharians er van uitgaan dat het eenieders geboorterecht is om uiteindelijk te kunnen leven zonder voedsel. Dat is op zijn minst onverstandig. Stel je voor dat de wereldkampioen op de 100m sprint in een parochiezaaltje ergens te lande een motiverende speech zou houden met als finale uitsmijter: “Als ik de 100m kan lopen in minder dan 10 seconden en ik ben een mens, dan kan in principe iedereen in de zaal het. Je moet alleen enkele vooroordelen opzij zetten en er gewoon aan beginnen.” Wie na deze peptalk keihard begint te oefenen zal inderdaad sneller lopen dan hij/zij voor mogelijk hield, maar niet iedereen in de parochiezaal zal wereldtijden lopen, zoveel is duidelijk.

Het licht gaat uit

Het is eigen aan de mens om te overdrijven, en dat in elke denkbare richting. In de Verenigde Staten zou 1 op 4 volwassenen last hebben van overgewicht. Ook in West-Europa is obesitas een toenemend probleem, vandaar het advies om met zijn allen wat minder en vooral anders te gaan eten. Een gevarieerd dieet met minder calorieën, minder snoep en vooral meer groenten en fruit, je kan er alleen maar wel bij varen. Na korte tijd voel je je inderdaad al een stuk fitter en beter in je vel. Maar op basis van die ervaring besluiten dat je eigenlijk helemaal niets meer hoeft te eten en evengoed kan leven van licht, is duidelijk een brug te ver. Volgelingen die minder en minder eten en ondertussen vertrouwen op hun natuurlijk vermogen om te leven van licht worden, zoals te verwachten, wat ijl in het hoofd en vooral wat lichter op de weegschaal. Wie het dan nog niet begrepen heeft en verder doorgaat, riskeert het traject van de anorexia nervosapatiënt: veranderingen in het brein waardoor de zin zelf om te eten verdwijnt en je op eigen kracht niet eens meer kunt ophouden met vasten. Een ziekenhuisopname kan dan levensreddend zijn, als je daar al geraakt. Zeker wanneer een anorexia nervosapatiënt, in tegenstelling met wat je zou verwachten, zichzelf ook graatmager vindt kan het nuttig zijn om even te checken of de magerzucht niet gevoed wordt door spirituele ambities en je misschien te maken hebt met een aspirant-breatharian.

Er zijn volgelingen die niet alleen gewicht maar ook hun leven hebben verloren. Leven van licht is met andere woorden een vaardigheid die je beter niet probeert te imiteren, laat staan gaat promoten.

In the spotlight

Dat gewone volgelingen hun lichtdieet niet kunnen volhouden is één ding, maar hoe zit het met de toplui? Kunnen die hun claim hard maken en onder gecontroleerde omstandigheden blijven leven van licht? Ellen Greve (°1957), alias Jasmuheen, is de auteur van *Pranic Nourishment (Living on Light)* en de bekendste van alle breatharians. Voor de Australische TV show '60 minutes' (Google: Jasmuheen 60' show) kreeg ze in oktober '99 de kans om haar kunnen te demonstreren. In bigbrotherstijl werd ze ondergebracht in een hotelkamer. Camerabewaking en personeelstoezicht de klok rond schakelden elke mogelijkheid tot bedrog uit. Stiekem eten of drinken was onmogelijk. Na twee dagen vertoonde ze stressverschijnselen, tekenen van dehydratie en een verhoogde bloeddruk. Na 4 dagen was ze dermate afgevallen en gedehydrateerd dat de toezichthoudende arts het experiment liet stopzetten. Verder doorgaan was te riskant. Jasmuheen zelf vond het geen eerlijke test omdat ze te weinig frisse lucht had gekregen en haar nachtrust teveel verstoord was geweest door

het lawaai en de veelvuldige controles. Ze geeft nog steeds lezingen en workshops wereldwijd.

Lucht

Het verlangen om speciaal en bijzonder te zijn en het verlangen om ook de anderen daarvan de overtuigen is van alle tijden en kan gênante proporties aannemen. In de middeleeuwen heette het leven van lucht (zie: van Deth & Vandereycken, 1998). De vastenheiligen slaagden er wonderwel in om het lang vol te houden omdat - je raadt het al - ze stiekem toch aten of in het geniep voedsel kregen toegestopt door medeplichtigen. Gestolen hosties, geheime voedselbergplaatsen, holle Bijbels gevuld met lekkernijen, je kunt het zo gek niet bedenken.

Maar ook in de middeleeuwen was beslist niet iedereen lichtgelovig en werden bekende vastenheiligen soms onderworpen aan een doortastende en erg modern aandoende proefneming. Zo werd een heilig meisje opgesloten en nauwkeurig in de gaten gehouden om te kijken hoelang ze het zou volhouden zonder eten. Het resultaat was zoals je verwacht: een heilige minder.

Besluit

Breatharians kunnen veel beweren maar in de praktijk hebben ze geen keuze: ofwel blijven ze (stiekem) eten ofwel gaan ze dood. Wie anno 2008 beweert te leven van licht is de boel aan het belazeren. Hetzij bewust, dat heet dan liegen. Hetzij onbewust, en dan is een dissociatieve identiteitsstoornis de meest voor de hand liggende verklaring.

En stel nu dat ik de bal volkomen mis sla en er toch uitzonderlijke mensen bestaan die leven van licht? Als dat ooit wetenschappelijk aangetoond zou worden, dan zal ik me uitgebreid excuseren. En om het goed te maken zal ik eigenhandig hun triomfwagen voorttrekken. Bij voorkeur naar Afrika, want daar is weinig eten en veel licht.

Literatuur

Jasmuheen (1996). *Pranic Nourishment (Living on Light)*. Zie vert.: *Lichtvoeding*, Neerpelt: Imanuel Publishing.

van Deth, R., & Vandereycken, W. (1988). *Van vastenwonder tot magerzucht. Anorexia nervosa in historisch perspectief* (pp.36-37, 75-78). Boom: Meppel.

Personalia

Jean-Marie Decuypere is een vrij gevestigde psychiater in Zoersel (België). Hij is medeoprichter en voormalig bestuurslid van de Vereniging voor Transpersoonlijke Psychiatrie (www.transpsy.nl).

Correspondentieadres: Fazantendreef 17, 2980 Zoersel.

Email: jmdecuypere@msn.com